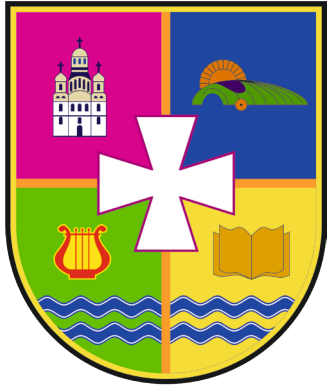

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №8(109) 15 ЛИПНЯ 2022 РОКУ

День села в Огирівці відзначили онлайн-концертом

У Огирівці день села припадає на 12 липня – день апостолів Петра й Павла, яких дуже шанували в Україні.

Обох святих вважали покровителями скотарів, а Петра – ще й захисником рибалок. До цього дня білили хати, підмазували долівку, розмальовували печі, а образи прикрашали свіжими рушниками.

День села в Огирівці відзначають років 15. Зазвичай із розмахом, із пошануванням наймолодших, найстарших та найшанованіших членів громади, частуванням кашею чи кулешем, жартівливими сценками, велелюдним концертом.

Воно й не дивно, бо в Огирівці ледь не кожен житель – учасник художньої самодіяльності з багатограниними талантами до співу, танців, драматичного перевтілення. І кожен хоче порадувати земляків концертними номерами...

Війна зруйнувала плани огирян зібратися разом усім селом. Але повністю відмовлятися від традицій в Огирівці не стали. Тож працівники культури разом із артистами-аматорами підготували концерт, який зняли на відео та

виклали у Фейсбучі на сторінці Огирівського клубу.

Жителів села щиро привітала заступниця Білоцерківського сільського голови Надія Іванівна Доброскок. Вона побажала їм успіхів, здоров'я і, звичайно ж, миру. А музичні вітання підготували народний ансамбль «Оберіг», дитячий вокальний ансамбль «Промінчик», вокальний ансамбль «Веселі молодички», а також вокалісти Людмила Чугуй, Григорій Недоїдок, Валентина Маюра, Анатолій Гнідаш, Світлана Недоїдок та інші аматори Огирівського клубу. Артистичним виконанням гуморесок порадував земляків Володимир Лукаш.

Репертуар самодіяльних артистів, як завжди, був різноплановим: ліричні пісні про любов, патріотичні про козацьку звитягу, боротьбу за свободу, вірність Батьківщині. Звучали й нові хіти про війну, як от «Україна переможе», «Я щиро вірю: перемога близько» та ін.

А для маленьких жителів Огирівки на день села влаштували розваги, як у довоєнні часи, бо дитинство буває лише раз у житті...

**Зінаїда МАТЯШОВА.
Фото Людмили ЧУГУЙ.**

«Горить, палає техніка ворожа, рідна Україна переможе». Співає народний ансамбль «Оберіг».

На сцені – дитячий вокальний ансамбль «Промінчик».

Пісню про мир виконують Світлана Недоїдок, Лілія Болотна, Софія Нечитайло та Ірина Маюра.

Повідомлення про початок процедури проведення громадських слухань щодо врахування громадських інтересів під час розроблення проектів містобудівної документації «Детальний план території земельної ділянки за межами населеного пункту с.Колосівка на території Білоцерківської територіальної громади Миргородського району Полтавської області»

Оголошується проведення презентації та громадських слухань щодо врахування громадських інтересів у проекті містобудівної документації «Детальний план території земельної ділянки за межами населеного пункту с. Колосівка на території Білоцерківської територіальної громади Миргородського району Полтавської області».

Ознайомитися з проектом містобудівної документації можна в приміщенні Білоцерківської сільської ради та на офіційному веб-сайті уповноваженого органу в об'ємі, що не суперечить вимогам законів військового часу.

Термін подання пропозицій – протягом місяця з моменту публікації даного оголошення.
Виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради.

Благодійний фонд «Карітас Полтава» завітав до Білоцерківки

Біль, стрес, страх і відчай... Важко уявити, що довелося пережити людям, які побували в окупації, на власні очі бачили зруйновані ворогом будинки, масові вбивства людей. Щоб самим урятуватися від «руського міра» і захистити родичів, їм довелося покинути свої домівки, все найкраще майно й на новому місці почати життя з чистого аркуша.

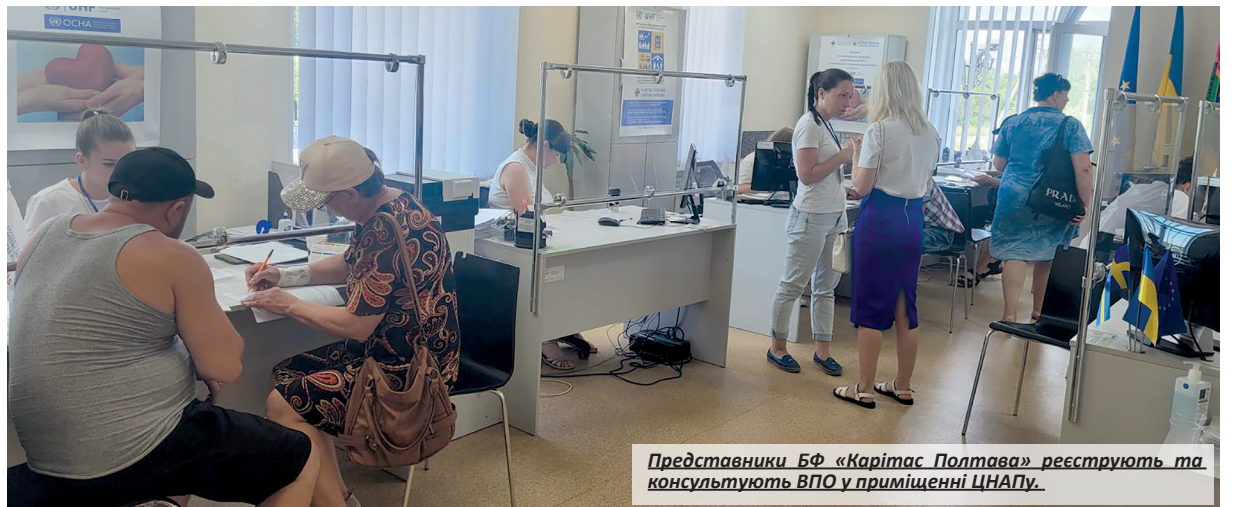
Таких у нашій громаді налічується майже 800 осіб. Вони отримують допомогу від держави, але суто символічну – 2000 грн на місяць. Вочевидь, країна, яка веде запеклу війну з ворогом та потребує колосального переозброєння армії, більше платити не в змозі. Тож у душах переселенців до невизначеності та невпевненості у майбутньому додається ще один страх: чим прогодувати дітей, як звести кінці з кінцями?

Жителі Білоцерківської громади допомагають, чим можуть, внутрішньо переміщеним особам. А ще на допомогу їм приходять благодійні організації.

Від початку повномасштабної війни в Україні неурядова організація «Карітас Полтава» – структурний підрозділ міжнародного благодійного фонду «Карітас Україна» – надає комплексну допомогу внутрішньо переміщеним особам, зокрема гуманітарну, юридичну, соціальну та психологічну. Нещодавно започаткований проект «Людська гідність» передбачає виплату одноразової грошової допомоги найуразливішим категоріям ВПО.

6 липня представники «Карітас Полтава» приїхали в Білоцерківку. Тут у приміщенні ЦНАПу вони реєстрували переселенців для участі у проекті «Людська гідність».

– Зареєструватися могли всі бажуючі, однак допомогу виплачуватимуть насамперед тим особам, які належать до пріоритетних категорій ВПО й потребують додаткової підтримки, – говорить завідувачка сектору соціального захисту населення виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради

Представники БФ «Карітас Полтава» реєструють та консультують ВПО у приміщенні ЦНАПу.

Зоя Миколаївна Зленко. – Це люди з інвалідністю, які мають відповідні документи; багатодітні сім'ї; самотні матері (батьки) з неповнолітніми дітьми; вагітні жінки й матері з дітьми до 2-х років;

важкохворі люди; самотні люди похилого віку.

Як пояснили представники БФ «Карітас Полтава», їхня діяльність ґрунтується на засадах християнської моралі, однак допомогу фонд надає

незалежно від релігійних переконань. Його гасло – «Приймемо! Зрозуміємо! Підтримаємо!»

Ніна КОРНІЄНКО.

Московія вкрала українську історію і навіть назву

Нещодавно СБУ оприлюднила перепису розмову одного з російських окупантів зі своєю дружиною. Чоловік повідомляє, скільки добра поцупили його товариші в спустошених українських оселях. «Ну какой же русский не возьмет то, что плохо лежит», — сміється у відповідь дружина, визнаючи схильність своїх співвітчизників до крадіжок.

Так, окупанти крадуть у нас усе, що можуть: метал — із розбомбленого Маріуполя, зерно й трактори — з Херсона, пральні машини й кондиціонери — зі зруйнованих, закритих будинків Бучі, Ірпеня, Бородянки, сіл Сумщини, Харківщини, Чернігівщини. Вони не соромляться цупити навіть білизну та жіночі прокладки.

А скільки наших дітей вивезли окупанти з України! І цьому не варто дивуватися: в їхньому суспільстві культ крадігства утверджувався на найвищих щаблях влади кілька сотень років. Більше того, росіяни (точніше — московити) привласнили собі минуле Великого Київського князівства та частину його назви, після чого почали тиражувати фейки про «братній народ» і «спільні слов'янські корені».

У IX столітті на території сучасної України сформувалася потужна й високорозвинена середньовічна держава з центром у Києві — Русь. Упродовж наступних кількох століть Руссю у широкому значенні називалася вся територія, де визнавали владу київських князів. Але у вузькому значенні як Русь знали землі середнього Подніпров'я довкола Києва.

Жалюгідною брехнею про те, що Київська Русь — колыска трьох братніх народів, що росіяни як «старший брат» мають право на спадщину Київської Русі, історики й державні діячі РФ користуються й дотепер.

Москву збудували татаро-монголи

Насправді на території сучасних Московської, Тульської, Рязанської та інших губерній у IX–XI ст. жили напівдикі фінські (а не слов'янські) племена меря, весь, мокша, чудь, мордва, марі та інші, які отримали загальну назву «моксель». А територію, яку вони займали й де згодом виникло Московське князівство, в ті часи називали Заліссям.

1137 року на ці землі прийшов молодший син київського князя Мономаха Юрій Долгорукий, який залишився без княжого столу в Києві. Від жінки з місцевого племені Юрій мав сина Андрія, якого називали «Боголюбським». Народжений і вихований в лісовій глухомані, князь Андрій не відчував ніякого родинного зв'язку зі слов'янською святинею — Києвом. 1169 року він захопив і зруйнував столицю Київської Русі, пограбував інші міста.

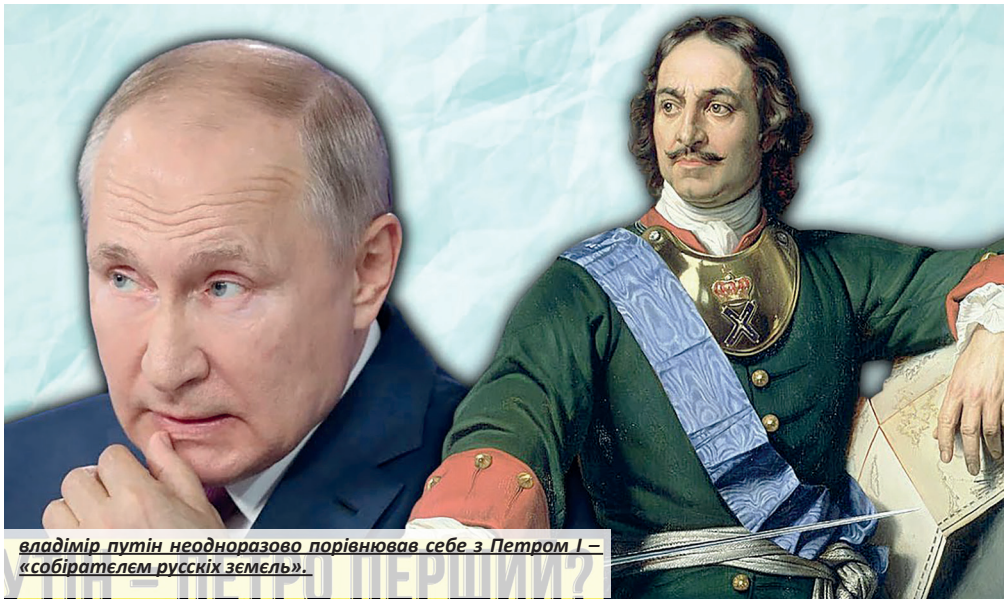
Нашадки Юрія Долгорукого осіли в усіх населених пунктах Залісся: Володимирі, Суздалі тощо. До XII ст. тут проживали тільки фінські племена. Це підтверджують численні археологічні розкопки: із 7729 розкопаних курганів не виявлено жодного слов'янського поховання!

Те, що Юрій Долгорукий 1147 р. заснував Москву, є звичайнісіньким міфом. Насправді Московія як князівство виникло століття по тому, коли Суздальські землі захопили татаро-монголи. Це був звичайний улус, створений за наказом хана Менгу-Тимура. Уперше Москва зазначена в переписі населення Золотої Орди 1277 р. У двох попередніх переписах вона не згадується.

Майже 300 років під владою монгольських князів

Усі, хто схилив голову перед монголо-татарами, цілував чобіт хана і приймав його підданство, залишавшись живими і неущкодженними, хто не хотів покоритися — знищувалися. Володимирські князі Юрій і Ярослав Всеволодовичі одразу покорилися ханові Батію. Ярослав віддав Батію свого восьмирічного сина Олександра в аманати (тобто заложники). Олександр, якого російські історики назвуть Невським, пробув у Батія з 1238 по 1252 р. і став андом (кровним братом) його сина Сартака та одружився на Батиевій дочці. Він не брав участі в жодній серйозній битві, які згодом йому приписали, оскільки 1240 р. (зіткнення на Неві) та 1242 р. (на Чудському озері) перебував в Орді й був іще дитиною.

Першим князем Московії став молодший син Олександра (так званого Невського) Даниїл. Однак у Золотій Орді влада князя була суто умовною: його призначав і звільняв хан. Із 1319 до 1598 року Московським князівством (а з 1547 р. царством) правили представники роду Чингізхана. До XVI ст. Московія не мала жодних зв'язків із князівствами земель Київської Русі!

владимір путін неодноразово порівнював себе з Петром I — «собирателем русских земель».

Принципова відмінність

Фундатор популярного серед сучасної кремлівської еліти євразійства білоемігрант князь Микола Трубецькой 1921 р. писав: «Московська держава виникла завдяки татарському ярму. Руський цар став спадкоємцем монгольського хана. Скінення татарського ярма полягало в заміні татарського хана православним царем і перенесенні ханської ставки в Москву. Навіть персонально значний відсоток бояр та інших служилих людей московського царя складали представники татарської знаті».

Справді, значна частина татаро-монголів у XIII–XVI ст. влилася до складу московської знаті, з них починають свій родовід понад 25% російської шляхти. Ось деякі прізвища татар, які принесли славу імперії: Аракчеев, Бунін, Грибоєдов, Державін, Достоевський, Купрін, Плеханов, Салтиков-Шедрін, Тургенев, Шереметьєв, Чаадаєв та багато інших.

«Росіяни — це нація, етногенез якої відбувався на базі Золотої Орди та змішання угро-фінських традицій. Два етноси змішалися у рівних пропорціях. Історики довели, що цей етнос налічував приблизно по 250 тисяч людей з обох боків — як від монголів, так і від угро-фінів. Таким чином із часом утворився новий етнос лише з невеликими впливами слов'ян», — стверджує історик Андрій Ніцой. І додає: «Росіянин — це не національність, це ознака. Тобто у нас є українець та українка, у Франції є француз та французенка, а в Росії — «русский», тобто «який?» або «чий?» Не русин, не русич, а «русский». А все тому, що росіяни позбавлені власної ідентичності. Ба більше, вони ніколи і не працювали над власною ідентичністю. Московити соромляться свого справжнього коріння».

Вочевидь, кілька століть татаро-монгольського поневолення й сформували тип «великороса» — людини-завойовника, страшною у своєму неучтві, люті й жорстокості. Цим людям не потрібні мораль, культура й писемність.

На відміну від ментальної спадкоємиці Золотої Орди — Росії, Україна здавна була органічною складовою європейської цивілізації. Більше того, Київська Русь значно випереджала деякі інші європейські країни в економічному, соціальному, культурному розвитку. Коли 1051 року київська князівна Анна, дочка великого князя київського Ярослава Мудрого та його другої дружини, шведської принцеси Інгігерди, приїхала до Франції, щоб стати дружиною французького короля Генріха, то була неприємно вражена відсталістю країни та відсутністю будь-яких побутових зручностей навіть у королівському палаці.

На принциповій відмінності між нашими народами наголошував і російський письменник Лев Толстой: «Є дві Русі. Перша — Київська, яка має своє коріння у світовій, а щонайменше — європейській культурі. Ідеї добра, честі, свободи, справедливості розуміла ця Русь так, як розумів їх увесь західний світ. А є ще друга Русь — Московська. Це — Русь тайги, монгольська, дика, звіряча. Ця Русь зробила своїм національним ідеолом криваву деспотію і дику запеклість. Ця московська Русь з давніх-давен була, є і буде цілковитим запереченням всього європейського і запеклим ворогом Європи».

Петро I справді був першим...

Особливу заздрість і ненависть у московитів викликали найближчі сусіди — Велике князівство Литовське і Річ Посполита.

Маючи монгольську сувору управлінську систему та потужну армію, на яку влада ніколи не шкодувала коштів, Московія століттями проводила зовнішню експансію. Наприкінці XVII — на початку XVIII ст. їй удалося захопити українське Лівобережжя. І переконатися, що за соціально-економічним розвитком, рівнем культури, інтелектуальних і мистецьких багатств, господарським потенціалом народ,

який жив на захопленій території, значно перевершував переможців.

Певно, саме тоді московити й вирішили, що весь цей здобутий і ще не здобутий руський простір має бути проголошений «їхнім».

Першим процес крадігства запустив Петро I. 1701 року він видав указ про вилучення на підкореній території всіх письмових національних пам'яток: літописів, хронік, церковних документів, архівів тощо. Саме відтоді розпочинається системна крадіжка всього українського (потім — і білоруського): українських святинь, минувшини, яка оголошується «спільною», українських митців та інтелектуалів, яких різними способами «приручають» тощо.

1716 року Петро I «знімає копію» з так званого Кенігсберзького літопису. У «копії» вперше було показано «об'єднання» літописів Київського і Московського князівств та обґрунтовувалась єдність слов'янських і фінських земель. Однак доступ до «копії»-фальшивки, як і до самого оригіналу, був закритий. Після цього з'являються інші фальсифікації, зокрема так звані «загальноруські літописні зведення», в яких обґрунтовується право Московії на спадковість Київської Русі.

Вершиною цього підступного й нахабного ідеологічно-політичного крадігства став указ Петра I від 22 жовтня 1721 року про оголошення Московії Російською імперією. Так в одну мить у законних спадкоємців Київської Русі — українців — украла історичну назву Русь.

Оголосили «малоросами»

Невдовзі еліта Московії почала замислюватися над необхідністю створення цілісної історії власної держави. За цю справу ретельно взялася імператриця Катерина II. Як освічена людина, вона ознайомилася з архівними першоджерелами й звернула увагу, що вся історія держави тримається на словесній міфології й не має доказової бази. Імператриця створює Комісію для складання записок про древню історію переважно Росії під керівництвом графа А. П. Шувалова, яка працювала 10 років. Завданням комісії було збирання й вилучення документів та виготовлення підробок.

Таким чином комісія системно сфальшувала всю історичну джерельну базу і вивела нову, затверджену нею, історію, в якій походження так званих росіян було одним із відгалужень від слов'ян.

Однак цього московитам вдалося замало. Щоб привласнити історію Київської землі й увічнити крадіжку, треба було придумати український народ, загнати його в рабство, позбавити власного імені, виморити голодом тощо. Імперія оголосила українців, які сформувалися як нація в XI–XII ст. (а можливо, й раніше), «малоросами» та взялася втовкмачувати цю версію всьому світові. І так тривало кілька століть! За найменший відступ від цієї версії людей страчували, знищували, засилали в ГУЛАГ.

Особливо жорстоким для українців був радянський період. За той час Україна втратила понад 25 мільйонів своїх синів і дочок, які загинули у війнах за інтереси Росії, під час колективізації, на висилках і в катівнях.

Війна, яка нині точиться в Україні, доводить: московитам не потрібна наша територія, інакше вони б не знищували міста й села, не випалювали б поля та ліси. Росіяни хочуть «бути нами», їм потрібна наша ідентичність. І якщо вони знищать нас як націю, всі досягнення України одразу ж припишуть собі. При цьому вони не розуміють, що, як кажуть у нас, на дурній підвалині розумний будинок не збудуєш. Тож скористатися нашими здобутками все одно не вийде, адже ніколи «руські» не творили, вони лише спотворювали те, до чого дотягувалися їхні руки.

**За матеріалами Інтернет підготувала
Зінаїда МАТЯШОВА.**

Як

«Готуй воза взимку, а сани влітку», — кажуть у народі. І це прислів'я сповна використовують освітяни. Літо — традиційна пора підготовки освітніх закладів до нового навчального року.

Та чи ремонтуватимуть школи й дитсадки цього літа? Адже зараз у нашій країні триває війна, й у багатьох освітніх закладах живуть вимушені переселенці з окупованих районів.

Так, ремонт відклали, але зовсім з інших причин. Справа в тому, що Міністерство освіти і науки України розробило спеціальні рекомендації. Вони передбачають, що з 1 вересня 2022 року проводити заняття в очному режимі можна лише за наявності в навчальному закладі спеціального укриття, куди на випадок повітряної тривоги можна евакуювати учнів та персонал.

Ця споруда повинна мати міцні стіни, надійне покриття, бути обладнана водогонном, санвузлом, а по можливості — й Інтернетом. Місткість укриття визначають, виходячи з нормативів: 1 кв. м на дитину до 12 років і 0,5 кв. м на старших дітей та дорослих.

Обстежуватимуть укриття спеціально призначені комісії, які мають скласти акт та дозволити очне навчання. Персональну відповідальність за безпеку учасників освітнього процесу покладено на керівників закладів освіти. Вони ж мають організувати тренування учнів, щоб навчити їх швидко евакуюватися.

Якщо всіх учнів та персонал не можна розмістити в укритті, слід запровадити змінний режим навчання упродовж дня, тижня, місяця або семестру. Можлива змішана форма навчання: практичні та лабораторні заняття відбуватимуться в очному режимі, лекційні — онлайн. При цьому МОН рекомендує проводити заняття в початковій школі в очному режимі, адже менші діти особливо потребують живого спілкування.

Відсутність захисних споруд не лишає закладам освіти жодних альтернатив: вони мо-

Вони наче

Щороку 16 липня всі бухгалтери в Україні відзначають своє професійне свято.

Як сказано в Указі Президента України, яким запроваджено День бухгалтера, зроблено це, «враховуючи значний внесок працівників бухгалтерських служб у розвиток фінансово-господарської діяльності підприємств, установ і організацій, зростання національної економіки».

І з цим важко не погодитися, адже від кваліфікації бухгалтера значною мірою залежить успішна й ефективна діяльність підприємства, його добробут і процвітання.

Ще кілька десятиліть тому для якісного бухгалтерського обліку достатньо було акуратності та уважності, а всі дії виконувалися вручну за встановленими інструкціями. Та в наш час бухгалтеру необхідні комп'ютерна грамотність, відмінне знання законодавства, аналітичний склад розуму, здатність швидко навчатися. А працюють на цих посадах зазвичай жінки — скромні, не публічні, уважні до деталей, наполегливі й посидючі. Вони, наче бджілки, своєю на перший погляд непомітною, але копійкою працю примножують добробут підприємств та організацій.

Як воно: бути бухгалтером? Як прийшли у професію й чи не шкодуєте про це? Ці запитання ми адресували окремим представницям славної когорти бухгалтерів.

Світлана Іванівна ШАРАЙ, заступник головного бухгалтера зі збуту продуктів ПП «Білоцерківська агропромислова група»:

— Працюю на підприємстві з 1999 року. Починала заготівельником молока. За три чи чотири місяці звільнилося місце в бухгалтерії, і я перейшла туди працювати.

За стільки років роботи ця професія стала для мене наче хобі. Я нею живу й навіть не уявляю себе на іншому місці. Мені все подобається. І навіть якщо інколи виникають помилки (а це неминуче при роботі з цифрами), цікаво

навчатимуться школярі з 1 вересня 2022 року

жуть проводити заняття лише дистанційно.
У частині громад Полтавщини вирішили капітально відремонтувати шкільні підвали й перетворити їх на укриття. Йдеться не про всі заклади освіти, а про ті, де для цього є необхідні умови.

— Цілковитий захист можуть забезпечити лише ті споруди й приміщення, які зводилися як укриття ще на етапі будівництва закладу, — говорить Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко. — Прокладення водогону й освітлення в підвал дозволить дітям перебувати там тривалий час, та чи гарантуватиме їхню безпеку? Це викинуті на вітер гроші.

— То ви не плануєте обладнати бодай одне укриття в Білоцерківській ТГ?

— Якщо будувати справжнє укриття — з до-триманням усіх технічних параметрів, вимог, то це коштуватиме не один мільйон гривень. Таких коштів у нас у громаді немає. А просто відремонтувати підвал замало. Ми витратимо певні ресурси, але це ні до чого не призведе.

— Отже, у наступному навчальному році заклади освіти громади навчатимуть учнів онлайн?

— Питання безпеки, які сьогодні порушує уряд, актуальні як ніколи. Та, на мою думку, думати про це треба було заздалегідь. Сподіваюся, що в майбутньому в Україні затвердять нові будівельні норми, які передбачатимуть обов'язковість зведення укриття.

Сьогодні ж маємо виходити з того, що є. Дітям треба навчатися, й ми повинні організувати безпечний освітній процес. У наших умовах це можливо лише онлайн.

У цій ситуації мене найбільше непокоїть початкова школа, особливо перший, другий, та навіть четвертий класи... Після тривалого онлайн-навчання ці діти взагалі не знатимуть, що таке щодня відвідувати школу, бути в колективі. За кілька років це буде втрачене покоління для нашої держави.

Людина — соціальна істота, вона повинна

обов'язково спілкуватися. Тож ми маємо забезпечити дітям безпосередню комунікацію між собою. Хай це буде година, дві на день, можливо, не зранку, а увечері... І необов'язково у шкільному приміщенні. Відомий педагог Василь Сухомлинський у свій час проводив уроки на природі, щоб учні мали зв'язок із навколишнім світом. Якщо погода не дозволяє тривалий час перебувати на вулиці — на шкільному подвір'ї, в парковій зоні — можна збиратися в клубному закладі, в бібліотеці, з дозволу батьків чи в присутності батьків. Я говорив із відділом освіти й націлював педагогів на те, щоб вони вже зараз продумували форми роботи з дітьми й готували уроки за ігровою, навчальною чи змішаною методикою.

Обов'язково треба налагодити комунікацію між молодшими учнями! Так само й зі старшокласниками. Якщо йдеться про великі класи, тут буде трохи складніше. Можливо, учнів доведеться ділити на групи залежно від місця проживання.

— То чи не простіше (й ефективніше) створити в громаді якийсь один, але повноцінний заклад освіти?

— Переконалий, що створення опорних закладів в умовах воєнного стану неприпустиме. Адже підвезення учнів теж містить значні ризики. Та й загалом опорний заклад — це просто заощадження коштів і більше нічого.

Якщо в повсякденному житті громади керуватися тільки економією, то нам доведеться забути про багато речей, які необхідні людям. Візьмемо банальне: новорічну ялинку. Після свята її щоразу доводиться викидати, значить, ні прибутку, ні інвестицій вона не дає. То що, позбавимо дітей свята і не будемо її встановлювати? З таких позицій виходити не можна.

Усі гімназії й ліцеї в нашій громаді повинні навчати дітей, і я націлюю педагогів, щоб вони шукали ефективні форми навчання, продумували механізми, як збирати дітей разом.

Як людина я розумію небажання окремих

Бірківська гімназія, як і багато інших освітніх закладів громади, стала прихистком для ВПО.

учителів відходити від звичних, напрацьованих роками методик, змінювати щось у своєму житті. Але як керівник громади наполягаю на тому, щоб вони шукали нові ефективні форми. Ми звикли, що урок триває 40-45 хв. Та в умовах онлайн-навчання довго утримувати увагу дітей складно. На мою думку, доцільно розділити один урок математики на два тривалістю 20 чи навіть 30 хв.

— Але ж у такому випадку вчителів доведеться працювати зайві хвилини...

— Коли стоїть питання про те, щоб виростити повноцінне покоління, дати йому знання та вміння, якість недоречно рахувати «перепрацьовані» хвилини. У моєму шкільному дитинстві вчителі після уроків додатково займалися з відстаючими учнями, й ніхто не вимагав за це плату. Зрештою, в країні йде війна, наші бійці цілодобово перебувають під обстрілами на фронті. Тому якщо учитель працює понаднормово, це його внесок у нашу майбутню перемогу.

Сподіваюся, що ми якнайшвидше звільнимо Україну від російських окупантів, забу-

демо, що таке повітряна тривога чи ракетний обстріл, і нашим дітям уже не знадобляться укриття. Тож і освітній процес відбудуватиметься у нормальному режимі.

— Віримо в це. Все буде Україна!

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

До речі...

На сайті Президента розміщено петицію, яка пропонує до кінця війни взагалі заборонити очне навчання.

Авторка петиції звертає увагу на те, що багато родин евакуювалися, зокрема за кордон, а також на значну тривалість деяких повітряних тривог. На її думку, тривале перебування в укритті — це неабиякий стрес для дитини. Зосередитися на навчанні одразу після тривоги дітям складно, щоб заспокоїти їх, потрібна більша кількість вихователів та викладачів.

Уже за місяць петицію підписали 26 тис. громадян, тож уряд обов'язково має на неї відреагувати.

бджілки: скромні, наполегливі й працюючі

розбиратися, шукати, де помилилася. Мені подобається вирішувати складні завдання, тож чим важче завдання, тим більше задоволення отримую, коли виконую його.

Звісно, бувають хвилини, коли втомлює монотонна діяльність. Однак за 23 роки моєї роботи на підприємстві навіть у думках не було змінити професію чи місце роботи. У нас підбрався чудовий колектив. Фінансовий відділ достатньо великий, проте всі ми одна одну добре знаємо й при потребі допомагаємо — як у роботі, так і в особистому житті. Більшість працює на підприємстві давно. Коли ж приходять молоді, вона якось одразу адаптується в колективі та переймає моральні цінності, які тут сповіднують.

Любов Миколаївна ПОЛТАВЕЦЬ, фахівець з обліку та внесення бухгалтерських даних Новомосковської філії ПрАТ «Оріль-Лідер»:

— Працюю на підприємстві з 2011 року. У нашій філії невеликий, але дружний колектив — нас 23 людини. Практично всі працюють від початку створення філії, всі місцеві, один одного добре знають, підтримують, допомагають.

Так, основний офіс підприємства й керівництво в Дніпропетровській області, з нами працює лише начальник виробництва, але ж ми всі знаємо свої обов'язки й виконуємо їх. Якщо виникають якісь питання чи потрібна допомога — телефонуємо й віддалено вирішуємо їх.

Коли нам доставляють зерно, починаємо з його перевірки. У нас є сертифікована лабораторія, я ж перевіряю документи: щоб були правильно вказані назва, кількість, сортність зерна...

Навіть важко полічити, скільки різноманітних документів проходить через мої руки за день. Та якщо чітко й системно вести документообіг, жодних труднощів не буде. Мені подобається те, що я роблю. Певно, тому, що люблю порядок у всьому. Це моя улюблена робота, яка приносить справжнє задоволення!

Галина Михайлівна ГРЕК, головний бухгалтер КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради Миргородського району»:

— Працюю бухгалтером із 1985 року, тобто майже 40 років. На комунальному неприбутковому підприємстві «Центр первинної медико-санітарної допомоги Білоцерківської сільської ради Миргородського району» — із 2 червня 2021 року. До цього працювала в Остап'євській сільській раді.

Я все життя в бюджетних організаціях працюю, та все ж у центрі ПМСД є свої особливості, багато нового. Передусім тому, що й самі центри порівняно нові, вони створені в рамках медичної реформи. Частина коштів нам надходить від Національної служби охорони здоров'я, а частина — з місцевого бюджету. І треба сказати, що Білоцерківська сільська рада надає нам відчутну підтримку. Сільрада перераховує кошти за енергоносії (газ, світло), на придбання товарів (наприклад, канцтоварів), оплачує всі послуги, які замовляє центр (супровід програм тощо). Якби не ця допомога, ми б не змогли надавати медичні послуги населенню.

Наталія Станіславівна МАСЛІЙ, заступник головного бухгалтера ПП «Білоцерківська агропромислова група»:

— У червні виповнилося шість років, як я працюю на заводі. Спочатку була бухгалтером по збуту, потім бухгалтером із ПДВ, а три останніх роки працюю заступником головного бухгалтера.

Про професію бухгалтера ніколи не мріяла, хоча моя попередня діяльність теж була пов'язана з фінансами. У мене банківська освіта, маю певний банківський досвід. Та в якийсь момент вирішила, що прийшов час змінити своє життя. Дізналася про вакансію в Білоцерківці, подала документи на конкурс, пройшла...

Ніскільки не шкодую про свій крок. Я швидко прижилася в колективі, бо він у нас

чудовий. Працюючи на ПП «Білоцерківська агропромислова група», зустріла кохання всього свого життя, переїхала з Полтави до Бірок. Мені подобається робота, якою я зараз займаюся. Працювати на підприємстві, яке не стоїть на місці, а постійно розвивається, дуже цікаво. Потрібно думати, мислити, самому розвиватися... Це приносить неабияке задоволення.

Одне слово, я знайшла себе. Спасибі Збройним силам України за те, що стримують наступ агресора. Завдяки цьому ми маємо можливість жити, працювати й відзначити своє професійне свято.

Тетяна Федорівна ТЕРТИЧНА, касир ПП «Білоцерківська агропромислова група»:

— Я закінчила Верхньодніпровський сільськогосподарський технікум у Дніпропетровській області й у 1983 році розпочала трудову діяльність у Донецькій області. У 1999 році ми переїхали в Білоцерківку, 2000 року я влаштувалася на завод комірником, невдовзі стала працюю-

вати економістом і за сумісництвом касиром. Коли обсяги роботи збільшилися й постало питання, ким мені працювати: економістом чи касиром, обрала касира. Чому? Бо це ближче до роботи бухгалтера.

Я видаю заробітну плату, кошти на відрядження, приймаю кошти за продукти... Мені подобається моя робота, бо відчуваю магію цифр. Звичайно, там, де великі гроші, велика відповідальність. Щоб уникнути помилок, треба бути уважним, швидко рахувати й узагалі постійно все тримати на контролі. Щоб не виникало ситуації, як в анекдоті: «Кінчайте, батьку, торгувати, бо вже нічим здачу давати»...

Марина Володимирівна ГУБАРЬ, головний бухгалтер ТОВ «Білагро»:

— Через бухгалтерію проходять усі господарські, фінансові документи. Це, можна сказати, фінансове серце будь-якого підприємства: від того, як злагоджено та ритмічно працює його бухгалтерська служба, залежить «здоров'я» всього організму.

У нас у бухгалтерії дуже гарний колектив, більшість працює від початку створення товариства. Я прийшла пізніше — 14 грудня 2004 року. Спочатку була бухгалтером, згодом мене призначили головним бухгалтером.

За цей час відбулося три перевірки нашого підприємства податковими службами. Податкове законодавство в Україні постійно змінюється, й певно, перевіряльники намагаються «піймати» бухгалтерів на незнанні законів. Трапляється, що висувають необґрунтовані вимоги. Але у нас добре налагоджена робота всіх служб, ми працюємо в тісній співпраці. Після кожної податкової перевірки разом готуємо спростування, судові позови. І щоразу виграємо їх. У моїй роботі мені подобається абсолютне все: і сам процес, і колектив... Одне слово, на роботу ходжу із задоволенням.

Від редакції. Усі наші респондентки дякують тим, хто зараз на фронті бореться з окупантами. І запевняють: вони теж докладають зусиль, щоб наблизити перемогу.

Білоцерківському соловейкові – 60 років!

Жоден концерт чи масовий захід у Білоцерківці, Бірках (і не тільки) не обходиться без його участі. Коли ж він виходить на сцену й починає співати, душа наче злітає у піднебесся, а серце то завмирає від печалі, то тріпоче, заходячись від ніжності чи веселощів.

Виступи заслуженого працівника культури України, керівника народного аматорського фольклорного ансамблю «Яснозір'я», палкого популяризатора народної пісні й справжнього «соловейка» Білоцерківської громади Василя Васильовича Моспана не залишають нікого байдужим. Вони захоплюють, викликають чимало емоцій та неодмінні гучні оплески на знак вдячності за непересічний талант артиста.

6 липня нашому землякові виповнилося 60 років. Ми поспілкувалися з Василем Васильовичем і попросили розповісти про свій шлях до вершин творчості та плани на майбутнє.

Потяг до музики відчув змалечку

— У дитинстві мені дуже хотілося навчитися грати на баяні, — розповідає ювіляр. — Батьки віддали мене до Великобагачанської музичної школи. Заняття по класу баяну коштували тоді 16 рублів на місяць, хоча навчитися гри на духових інструментах можна було й за 1 руб. Але мені хотілося грати саме на баяні...

Ніхто мене не примушував, я сам відвідував музичну школу. Кілька разів на тиждень після занять у школі їздив автобусом із Білоцерківки у Велику Багачку й назад. У радянські часи транспортне сполучення було стабільним, але й тоді траплялися випадки, коли відміняли останній автобус або концерт зтягувався до пізнього вечора. У Великій Багачці жили наші родичі, я залишався ночувати у них. А одного разу ночував у автопарку...

А як вирішили стати культпрацівником?

— Саме життя підказало такий крок. Не те що вибору не було, просто душа лежала до музики, до мистецтва. Після закінчення школи у 1979 році вступив на річні курси підготовки керівників гуртків художньої самодіяльності (були такі у Полтаві), повернувся в Білоцерківку, два місяці пропрацював у Білоцерківському сільському будинку культури (тоді він був на балансі колгоспу), потім мене призвали в

армію.

Коли повернувся після служби в армії, будинок культури передали на баланс держави. Це були далеко не кращі часи. Галузь культури фінансувалася за залишковим принципом, клубні заклади не ремонтувалися й поступово занепадали, зарплати культпрацівників були мізерними. Але мені подобалося те, що я роблю — попри безгрошів'я. Тому вирішив стати профі й у 1982 році вступив на навчання до Полтавського музичного училища.

Однодумці по життю

— І повернулися в Білоцерківку вже з дружиною?

— Ми познайомилися й побралися, будучи студентами, і 37 років поспіль крокуємо життєвим шляхом, розділяючи навпіл і радісні хвилини, й хвилини розпачу. Знайомство наше відбулося в Білоцерківському СБК. Через три роки вирішили поборатися.

Із дружиною ми однодумці по життю. Цьому неабияк посприяли спільні інтереси, зрештою єдина професійна царина. Валентина Вадимівна — художній керівник Білоцерківського СБК та керівник дитячого ансамблю «Сюрприз», народного вокального ансамблю «Струмочок». У останньому я акомпаніатор. Водночас дружина — учасниця народного фольклорного ансамблю «Яснозір'я», яким я керую.

— А у вільний час чим займаєтеся? Є якісь спільні хобі?

— Із задоволенням доглядаємо садок. У ньому зараз близько 100 сортів фруктових дерев, багато кущів. Усі посадили з дружиною власноруч... Ще люблю куховарити.

Коли готуєте, співаєте?

— Та ні, я звик співати в колективі...

— Розкажіть, будь ласка, про своє дітище — народний фольклорний ансамбль «Яснозір'я»...

— У різний час я керував різними колективами, які створював, плекав, підтримував, як міг. Шкода, що згодом із різних причин вони розпалися. А от «Яснозір'я» — справжній довгожитель, він існує з 1988 року. У 1994 році ансамбль отримав звання народного й відтоді постійно його підтверджує.

Ансамбль неодноразово брав участь

В. В. Моспан.

у різних фестивалях, конкурсах, щоразу демонструючи високу виконавську майстерність. «Яснозір'я» — постійний переможець оглядів-конкурсів на Національному Сорочинському ярмарку, огляді народної творчості «Чиста криниця», конкурсі «Єврофольк» (м. Вінниця). Колектив виступав на сцені Палацу культури «Україна», в музеї народної архітектури та побуту м. Києва (Пирогово), брав участь у телепередачі «Країна пісень-2».

Пропускати через душу

— Жителі громади знають Вас не лише як керівника «Яснозір'я», а передусім як чудового вокаліста, який доносить до слухачів глибинний зміст пісні. У чому Ваш секрет?

— Сценічні успіхи були б неможливими без постійної копіткої праці, підтримки колег та любові до обраної справи, а також до тих, заради кого й для кого виходжу на сцену.

У мене за плечима понад 40 років творчої діяльності, які дозволили відшліфувати ви-

конавську майстерність. Проте зізнаюся: я й досі відчуваю хвилювання перед кожним виходом до глядачів. І, мабуть, так і має бути. Бо справжній митець повинен не лише майстерно володіти талантом, дарованим йому Богом — вокальними даними, особливою природною красою тембру голосу тощо — а й пропускати мистецтво через свою душу. Здатність почути в мелодії живе життя, а не тільки абстрактні ноти, заглибитися в зміст пісні та відчути емоції, які переживали її автори в момент творення, дозволяють донести усе це глядачам. І тоді пісня по-справжньому оживає...

— Ви часто виступаєте в дуєті з Наталією Лук'янець, і цей тандем викликає особливе захоплення глядачів. Хто був ініціатором такого творчого союзу?

— Вже й не пригадаю, хто запропонував разом виконати пісню. Просто в процесі підготовки концерту (а було це років 10 тому) виникла потреба розділити партію на два голоси. Ми спробували, у нас вийшло, тож продовжили співати дуєтом.

— У Вашому репертуарі чимало ліричних, патріотичних, народних пісень. Які з них найбільше подобається виконувати?

— Народні, особливо жартівливі, побутові. Вони увібрали в себе думки й почуття багатьох поколінь українців, їхню мудрість і талант.

Народна пісня — це такий величезний пласт мистецтва, який, на жаль, і досі мало вивчений. Тому вважаю своїм обов'язком знаходити невідомі широкому загалу твори, виконувати їх і таким чином знайомити глядачів із творчим надбанням українського народу.

Останнім часом надаю перевагу пісням патріотичного спрямування, таким як «Сховалося сонце за горою», «Єднаймося, любя родино» та іншим. І це зрозуміло, адже в країні йде війна, й ми, митці, теж маємо «відкрити свій фронт» та наближати перемогу.

І насамкінець: які Ваші творчі плани?

— Життя триває. Тож намагатимусь й надалі популяризувати народну пісню, оновлювати репертуар, братиму участь у концертах та заходах у громаді.

— Дякую за розмову. Удачі Вам, успіхів та нових творчих злетів!

Спілкувалася Ніна КОРНІЄНКО.

Купальські традиції

Таку назву мав захід, який 7 липня організували й провели для дітей працівники Рокитянського СБК.

Свято Івана Купала — одне з найулюбленіших у народі. Своїми коренями воно сягає ще дохристиянського, язичницького періоду. Культпрацівники розповіли про історію свята, його головних персонажів — Купала й Марену, давні народні традиції.

Діти спільно намалювали на асфальті перед будинком культури великий вінок — символ купальського свята, після чого дружно

прикрашали Марену, залюбки водили хоровади, брали участь у конкурсах та іграх. Після розваг на повітрі перейшли в прохолодне приміщення СБК, де свято у формі квесту продовжилось.

— У заході взяли участь близько 20 дітей, зокрема двоє внутрішньо-переміщених осіб, — розповіла завідувачка Рокитянського СБК Віта Осіпова. — Допутилися до заходу й двоє дорослих переселенців — батьки одного хлопчика. Малюнки, які виконали учасники заходу, тепер прикрашають фойє будинку культури.

Маленькі учасники свята.

Попрощалися з дитсадком

Діти — наше майбутнє. Вони стимулюють, надихають, спонукають нас до кращого.

Наприкінці травня — на початку червня у дитсадках зазвичай відбувалися випускні ранки. Старші дітки прощалися із закладом, своїми вихователями. У нашому садочку теж так було...

У 2021–2022 навчальному році в Рокитянському закладі дошкільної освіти «Колосок» виховувалася 21 дитина. Не змінюючи традицій, 1 липня у наших діток відбувся перший у житті випускний! Ми випустили 8 діток. Їх вітали батьки та працівники садочка, у ході заходу до діток із вітальним словом звернулася заступниця Білоцерківського сільського голови з питань

діяльності виконавчих органів влади Світлана Козаренко. Усі випускники отримали подарунки. Попереду кращі роки — школа. Бажаємо гарного навчання в школі, посидючості, відповідальності, радості, успіхів, нових цікавих знань та вмінь, здоров'я, зустріти багато нових друзів. Хай усе завжди виходить, а кожен день радує цікавим та корисним.

Ми твердо переконані, що обов'язково здобудемо перемогу заради вільного майбутнього наших дітей у нашій незалежній державі! Хай зростають щасливими та здоровими! Хай збуваються всі їхні мрії! Миру нашій Україні!

Інна ТКАЧЕНКО,
директорка Рокитянського ЗДО «Колосок».

Гордість Красногорівського ліцею

Хоча 2021–2022 навчальний рік був досить складним і висував багато випробувань перед учнями та вчителями, Красногорівський ліцей традиційно займався науково-дослідницькою діяльністю.

У лютому відбувся XXXI обласний конкурс-захист дослідницьких робіт учнів-членів Полтавського територіального відділення МАН України. У ньому взяли участь учні нашого ліцею разом зі своїми науковими керівниками. Це Кордубан Тетяна (секція «Екологія», науковий керівник Остапенко Т. М.), Шарай Анжела (валеологія, Остапенко Т. М.), Чаркіна Вікторія

(зарубіжна література, Гаркавець В. О.), Мільченко Богдан (історія, Каленіченко Л. С.).

Таня та Вікторія вибороли почесні II місця. Анжела та Богдан теж на високому рівні захистили честь свого ліцею. Тож вітаємо учасників та переможців!

Ще одним із напрямків діяльності цього року була участь Шарай Анжели та її наукового керівника Остапенко Т. М. у IX обласному конкурсі для учнів 6–11 класів «Здорове життя — успіх буття», в якому вони здобули II місце. Так тримати!

Л. С. КАЛЕНІЧЕНКО,
директорка Красногорівського ліцею.

Т. Кордубан, А. Шарай і В. Чаркіна з дипломами.

Ось вони, восьмеро цьогорічних випускників ЗДО «Колосок».